

To smukke

Nye Viser.

Den første:

Boer jeg paa det høje Fjeld etc.

Den anden:

Hvi rose I saa vore Fædre? etc.

Trondhiem 1786

1.

Boer jeg paa det høje Fjeld,
Hvor en Fin skød en Reen med sin Rifle paa Skien,
Hvor' der sprang et Kildevæld,
Og hvor Ryperne plaskde i Lien:
Jeg med Sang vil mane frem
Hver en Skat, som laae skiult mellem Klippernes Rifter;
Jeg vil være glad med dem
Kjøre Viin og klarere Udgivter.
Klippens Top, som Kroppen bær,
Muntre Sjeles Fristad er;
Verdens Tummel nedenfor til min skyehøje Bolig ej naaer. :||:

2.

Boer jeg i den grønne Dal,
Hvor en Elv løber let gjennem skovrige Stetter,
Hvor Lovhytten er min Sal,
Og den voxende Grøde mig mættor,
Hvor det muntre Faar og Lam
Tripper om, nipper Løv, og hvor Øxene bøge:
Leer jeg højt ad Modens Kram
Og ad Renter, som Rigdom forøge
Fra min lave rolige Dal

Seer jeg mange Mægtiges Fald;
Siddet paa min Tue trygt, og udtømmer en Glædskabs Pokal. :||:

3.

Boer jeg ved den nøgne Strand,
Paa en Holm fuld af Æg, mellem rullende Bølger
Hvor en Fuglehær paa Vand
Sild og Bresling og Morten forfølger
Trak jeg mig en Fiskedræt
Fuld af Rogn, saa min Baad var paa Vej til at synke:
Naar jeg der er glad og mæt,
Lad den Gjærrige længe nok klynke!
Een Ret: nok paa Nøjsommes Bord;
Fisken svømme, det var et Ord!
Derpaa fyldte jeg mit Glas, sang og drak Fiskeriernes Flor! :||.

4.

Synger Bjerg og Dal og Strand,
Guld af Bjerg, Brød af Dal, fuldt af Fiske ved Stranden!
Saa maa Tossen drikke Vand;
Skienker Viin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørk,
Glæden fødes og der udaf selve Naturen.
Være, hvo som vil, en Tyrk,
Sidde tørstig og vranten og sturen!
Vi drak Norges Hæder og Held,
Sang om Strand, om Dal og om Fjeld:
Alting blomstre for enhver, som vort Land og vort Selskab har kiær! :||:

Den anden:

1.

Hvi rose I saa vore Fædre,

Og vil, vi skal være som de?
Vi have det sikkert langt bedre,
Som I af Erfarenhed see.
I troe, at de søgte kun Ære
Ved deres navnkundige Tog;
Men Eder min Vise skal lære,
Hvorfor de af Landet uddrog.

2.

Her fik de bestandig at drikke
Det evige Øl og den Mjød;
Til sidst smagte Øllet dem ikke
Og Mjøden den blev dem for sød.
Viin var ej at vente her hjemme
End ikke i Valfaders Sal;
Thi Odin lod Viinflasken gjemme,
Saasart han fik fyldt sin Pokal.

3.

Med Sværdet i Haanden de droge
Til Egnen hvor Druerne groe,
De aade, de drukke, de sloge;
Der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalte det ikke,
De Danske drak Viinen fra dem.
De strax en Borgmester udsikke
At jage de Fremmede hjem.

4.

Han fandt da de ubudne Gjester,
Men fandt dem sig selv til Fortred
De lærte min gode Borgmester
At lade dem drikke i Fred.
Men de fik dog Skrup for det siden,

Der de laae og sølte i Viin,
Thi de gik beskienket i Striden,
Og saa blev de slagtet som Sviin.

5.

Dog vedblev de Danske at gjeste
Viinlandene temmelig tit.
De Franske holdt det for det bedste
At blive dem skikkelig qvit:
De udbad sig derfor den Ære,
At bringe dem Vinene her.
Saa lod vore Fædre dem være;
En Godhed den anden er værd.

6.

I vore polerede Dage
Begriber man det er Skam,
Sig Franskmanden hid skal umage:
Vi lade dem hente fra ham.
Hvo vilde vel udvandre mere,
Nu vi have Viin i vort Hjem?
Gid Handel og Søfart florere,
Vi faae vore Vine ved dem!